

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνεγνώσιμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωταὶ δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι δραχ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 41^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἰανουαρίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 4

ΟΙ ΑΡΙΣΤΩΙΣ ΤΑΞΙΑΒΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Καί, ἄφοῦ ἐχρημάσας τὰ ματογάλια του ἐπάνω στὴν μύτην του, ὁ κ. Πάτερσον ἐξανάσασε τὴν πένναν του διὰ νὰ τελειώτῃ καλλιγραφικῶτα ἓνα θ' κάτω εἰς τὴν στήλην τῶν ἐξόδων τῆς μεγαβίβλου του. Κατόπιν, μετὰ τὴν ἐξέβου ρίγαν του, ἔσυρε γραμμὴν καὶ ἐκλείσας τὴν στήλην τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων εἶχε κάμει τὸ ἀθροισμα. Κατόπιν, ἀφοῦ ἐτίναξεν ἐλαφρὰ τὴν πένναν του ἐπάνω ἀπὸ τὸ καλαμάρι, τὴν ἐβόθισεν ἐπανειλημμένως εἰς τὸ κουβαδάκι μετὰ τὰ σκάγια που εἶχε διὰ νὰ τὴν καθαρῶς, τὴν ἐσκούπισε προσεκτικώτατα, τὴν ἔβαλε δίπλα στὴν ρίγαν κοντὰ στὸ χαρτοφυλάκιόν του, ἔστριψε ἀπόδοα τὴν βίδαν τοῦ μηχανικοῦ μελανοδοχείου του διὰ νὰ κατεβῇ τὸ μελάν, ἔβαλε τὸ στουπόχαρτό ἐπάνω εἰς τὴν σελίδα τῶν ἐξόδων, προσέχωρ μὴν ἰσχύει καὶ μουτζουρωθῇ ἡ οὐρά τοῦ θ', ἐκλείσας τὸ κατὰστικον, τὸ εἰσήγαγεν εἰς τὸ εἰδικὸν του χώρισμα, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ γραφείου, ἔβαλε εἰς τὸ κουτί τῶν τῆ συστήρι, τὸ μολύδι καὶ τὴν γομακλάτικη, ἐφόρηξε τὸ στουπόχαρτο τοῦ χαρτοφυλακίου του διὰ νὰ φύγουν μερικά μύρια σκόνης, ἐσηκώθη ἀπὸ τῆσάς τὴν πολυθρόναν μετὰ τὴν στριγγυλὴν καὶ πετωμένῃν ράγην, ὅπου ἐκάθητο, ἔβγαλε τὰ λουστρινέγια μισομάνικα καὶ ἐφοροῦσε διὰ νὰ μὴ χολοῦν τὰ μανικέτια του, τὰ ἐκρίμασε εἰς ἓνα κρεματήρα κοντὰ εἰς τὸ τζάκι, ἐβούρτζισε λίγο τὴν ρεδικγόταν του, τὸ γιλέκο του, τὸ πανταλόνι του, ἐπίασε τὸ ψηλὸ καπέλλο του καὶ ἐστίλωσε τὸ γυαλιστερό χιουῶδι του μετὰ τὸν ἀγκυῶνά του, τὸ ἔβαλε στὸ κεφάλι του, ἔχωσε τὰ χέρια του μέσα στὰ

μαῖτρα πέτσινα γάντια του, σὺν νὰ ἐπήγαγε νὰ κάμῃ ἐπίσημον ἐπίσκεψιν εἰς καίεν ἀπὸ τὰ μεγάλα ὑποκείμενα τοῦ Πανεπιστημίου, ἔστριψε μίαν ματιὰ εἰς τὸν καθρέπτην διὰ νὰ δεβικωθῇ ὅτι ἦτο τελείως ἀνεπίληπτος ἢ περιβολὴ του, ἐπίασε τὸ ψαλίδι καὶ ἔκοψε μίαν τριχούλκην ἀπὸ τῆς ραβδότης του καὶ ἐξείχεν ἀπὸ τὴν κανονισμένην γραμμὴν, ἐξηκρίθωνεν βιτὸ μανδύλι του καὶ τὰ πρωταρλί του εὐρίσκατον εἰς τὴν τσέπην του, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ γραφείου, ἐπέραςε τὸ κατάρλι τῆς καὶ τὴν ἐκλείσας καλὰ μετὰ εἰς

ἀπὸ τὰ δεκαεπτὰ κλειδιά που ἐκουδοῦνιζαν κρεμασμένα στὴν ἀλυσίδα του, κατέβη τὴν σκάλαν που ἐπήγαγεν στὴν μεγάλην αὐλὴν, διέσχισε λοξὰ τὴν αὐλὴν μετὰ βῆμα βραδύ καὶ μετρημένον, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς σχολῆς ὅπου εὐρίσκατο τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Ἀρδαχ, ἐστάθη ἔμπροσ εἰς τὴν θύραν, ἐπάτησε μετὰ τὸν λιχνὸν τοῦ τοκουμὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ κώδωνος, τοῦ ὁποίου ὁ τρεμουλιαστὸς κώδωνισμὸς ἀγέγησεν ἀπὸ μέσα, καὶ ἐστάθη περιμένων.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν μόνον ἐσυλλογίσθη ἐπὶ τέλους νὰ σκεφθῇ, ἐνῶ ἔξυνη τὸ μέτωπόν του μετὰ τὴν ἄκραν τοῦ λιχνοῦ του:

— Τί νὰ με θέλῃ, ἀρχ γὰρ ὁ κύριος διευθυντής;

Πραγματικῶς, ἦτο τόσο πρῶτ' ὥστε αὐτὴ ἢ πρόσκλησις νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Ἀρδαχ εὐλόγως ἐφάνικετο παράδοξος εἰς τὸν κ. Πάτερσον, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ πλάττῃ μετὰ τὸν νοῦν του διαφόρους ὑποθέσεις.

Κρίνατε καὶ σεις! Τὸ ὄρολογι τοῦ κ. Πάτερσον ἔλεγε μόνον ἑννέα καὶ σφραγιστά, εἰμπορεῖτε δὲ νὰ βασισθῆτε εἰς τὴν ἀκρίβειαν τοῦ εἰρημένου ἐργαλείου, τὸ ὁποῖον οὔτε δευτερόλευτον δὲν ἐλάθευε καὶ τοῦ ὁποίου ἡ κανονικότης ἦτο ἴση πρὸς τὴν κανονικότητα τοῦ κατόχου του. Λοιπὸν, ποτὲ, ὦ! ποτὲ ὁ κ. Πάτερσον δὲν ἐπήγαγεν εἰς τοῦ κ. Ἀρδαχ πρὶν ἀπὸ

Ἐσηκώθη μοι ἀκόμματος ἀπὸ τὴν θέσιν του. (Σελ. 23, στηλ. γ')

— Δέν το απαγορεύει; ανέκραξε με χαράν ο μικρός μου φίλος.
— Όχι, σου είπα.
— Τότε λοιπόν κ' εγώ από αβριοθά μασκαρεύομαι καθεμέρα!
Καί με άρσις, διά να τρέξω, να φροντίσω, διά τα μασκαράδικα. Υποθέτω, ότι θα το έκαιμεν επίσης και άν του έλεγα ότι ή Έκκλησία το απαγορεύει...
Σας άφίνω κ' εγώ, διότι ήξεύρω ότι έχετε μεγάλην δρεξίν και μεγάλην βίαν να μιμηθήτε τον μικρόν μου φίλον. Καί με όλον το δικαίωμα, άφου έμάθατε πλέον, όσοι τυχόν δέν το ήξεύρατε, τί έστι Τριψίδιον.
Ευχόμενος καλήν διουλεδσιν,
Σας άσπάσομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΑΛΑΤΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. Ο ΚΑΛΟΣ ΗΛΙΟΣ

Εμμένον εκεί ή Σιδύλλα, και εκύτταζε και δέν έχόρτανε να βλέπει την βασιλικήν πομπήν που ήρχετο προς τό μέρος της. Πρώτοι έβόδιζαν οι σκληπυγκταί και έφουτοσαν δυνατά τας σάλπιγγας, και έκαιμαν φοβήρη κρομοχαλασία. Υστερα, μία σειρά από ώραίους ιππότας, και ανάμεσα σ' αυτούς ή Σιδύλλα ανεγνώρισε τον φίλον της, και αυτός την έχαιρετίσε και της έκλεισε λιγάκι τό φωτεινό μάτι του ενών έπερνοσε δίπλα της. Έπειτα από αυτούς ήρχοντο ένα σωρό ήλιοκαρμένα κορίτσια που έχόρευαν κ' σκορπούσαν δλο και σπίνες εμπρός εις ένα χρυσό άρμα, τό όποιον έσεισαν δύο χρυζές άρκοϋδες—ή Μεγάλη Άρκτος και ή Μικρά Άρκτος. Είς έκείνο τό πολυτελέστατον άρμα, ακίνητος και γελαστός, μέ μεγάλα μάτια που δέν εκλείναν καθόλου, έκάθητο ο βασιλεύς Ηλιός. Τί ώραίος και μεγαλοκρετής που ήτο παχύς-παχύς μέ τά χέρια σταυρωμένα επάνω στην κοιλάρα του, δλο και έχαμογελοϋσε, και ποτέ δέν άρισε τά γέλια. Εφορούσε καί ρουχα που άστραρταν και έρεγγαν, και γύρω-γύρω εις τό γυαλιστερό πρόσωπόν του ένα χρυσό στεφάνι καινωμένο μέ ακτίνες. Οτίσω του ήρχοντο σοβαρά-σοβαρά διάφορα Φάσματα κ' έχρατούσαν άνοθεσμάς από ώραίιστα ήλιοτρόπια, ήλιοθότανα και ήλιολουδζα...

Η Σιδύλλα έκαιμε μίαν υπόκλησιν. (Σελ. 28, στήλ. α')

Ενώ έπερνοϋτε τό άρμα, ή Σιδύλλα έκαιμ μίαν υπόκλησιν, σαν μεγάλη αυλική κυρία.
— Άλτ! διέταξεν ο Ηλιός. Και έπειτα είπε της Σιδύλλας μέ δυνατήν φωνήν σαν βροντήν, και έμως χωρίς θυμόν:
— Μικρή μου κυρία, έμαθα πώς ήλθες εις τό κράτος μου. Τό ταξείδι εινε πολύ δύσκολο, αλλά εγώ τό εκζημα πολύ εύκόλο προς χάριν σου. Καλώς ώρισες! Έλα λοιπόν μαζί μου.
Η Σιδύλλα έπήγε να τα χάσει από την μεγάλην χαράν. Επήδησε κ' έμβήκεν εις τό ώραϊον άρμα και εκάθησε δίπλα εις τον Ηλιόν. Καί τότε έξεκίνησε πάλιν ή πομπή.
Εσκέφθη ή Σιδύλλα ότι καί έπρεπε να ειπεί. Και είπε πραγματικώς μέ πολλήν ευγένειαν:
— Τί ώραϊος καιρός που εινε.
— Τί ώραϊος, απήτησεν ο Ηλιός.
— Είθε πολύ καλός, είπεν ή Σιδύλλα μέ σεβασμόν, όπως ειχεν άκούσει να λέγουν συχνά εις τά σαλόνια οι μεγάλοι. Και έπειτα επρόσθεσε: — Ελπίζω ότι είθετε καλά εις την υγείαν σας...
— Έτσι κ' έτσι, ευχαριστώ πολύ. Δηλαδή δέν είμαι εντέλως καλά. Είνε τώρα ένδικα χρόνιζ επάνω-κάτω που είχα θγάλη καί κηλίθας επάνω εις τό πρόσωπόν μου, και τώρα αισθάνομαι πώς θα θγάλω και άλλες. Έτσι λέγουν άλλως τε και οι διάφοροι γιατροί μου, που κάθοντι εις τά άπτεροστοπειζ και με χυ-

τάζουν μέ τά μεγάλα των τηλεσκοπία... επροχωρούσαν ή πομπή ανάμεσα εις τά χρυσά σύννεφα. Και παντού έστέκοντο εις διπλήν γραμμήν τά Φάσματα, και έχαιρετούσαν.
— Καί τί γίνεται ο κόσμος των ανθρώπων; — ήρώτησεν έξαφνα ο Ηλιός.
— Πολύ καλά, ευχριστώ... σας χαιρετώ, είπεν ή Σιδύλλα.
Επέρασε πάλιν αρκετή ώρα μέ σιωπήν. Και πάλιν ο Ηλιός ώμίλησε και είπε της Σιδύλλας:

— Μ' άρέσει πολύ μικρή μου κυρία.
— Ευχαριστώ... επίσης, κύριε.
— Καί τώρα, έξερεις τί θα σου δώσω; Εύρέ το, άν μικρή ή!
Η Σιδύλλα εκόσμησε τό κεφαλάκι της. Δέν ήτο δυνατόν να τό μαντεύσει. Διά μίαν στιγμήν τό πρόσωπόν του Ηλιού έσυνένεργασε — και έπειτα πάλιν έλαμψεν όπως πρώτα.
— Προσπάθησε να έννοήσης. Αρχίζει από ΣΥ, και από Κ Α.
— Σύκα και Καρόδια! έφώνηξε ή Σιδύλλα, γεμάτη από ένθουσιασμόν. — Καλέ, τί άστειά παιγνιδιά που ξέρετε και κάμνετε!
— Καί ύστερα, καί πού αρχίζει από Ρ Ω.
— Ροδάκινο! έφώνηξε ή Σιδύλλα.
— Μά έσύ, μικρή μου κυρία, είσι άληθινή μάγισσος και όλα τά μαντεύεις, όπως έκείνη ή κλαϊά μάγισσά που είχε τό ίδιον όνομα, μέ σένα! — είπε κατενθουσιασμένος και ο Ηλιός.
Και έπειτα επρόσθεσε:
— Να πώς λοιπόν, στο παλάτι σου και εκεί θα τα έβρες.
— Στο παλάτι μου; έφώνηξε πάλιν ή Σιδύλλα.
— Βέβαια! Στο παλάτι που εγώ σου χαρίζω.
Έσαυσε τότε ο Ηλιός και την έφίλητε γλυκά και στα δύο μάγουλα, και τό φίλημά του ήτο τόσο ζεστό ώστε έγιναν ροδόκκινα τα μάγουλά της. Και αυτή εκτύπησε και τά δύο χεράκια της από την χαράν της και έφώνηξε:
— Πώς να σας ευχαριστήσω, Μεγάλη μου Κύριε Ηλιε, διά τό παλάτι που μου χαρίζετε;
— Καλέ, μήν ένοχλήσαι, δέν εινε τίποτε. Κότταξε! Έκει κάτω εινε τό παλάτι σου, και γύρω-γύρω εινε δένδρα, και επάνω στα δένδρα εινε σύκα και καρόδια και ροδάκινα. Ο κύριος Αύγερινος θα σε συνοδεύσει...
Έσταμάτησε τό άρμα και ή Σιδύλλα κατέβη επιασε τό φουσταάκι της μέ τά δύο της χέρια και έκαιμε πάλιν μίαν βαθύην υπόκλησιν.
— Χαίρε, μικρή μου φίλη! είπεν ο Ηλιός.
Και σοβαρός και μεγαλοκρεπέστατος έπέρασε και έφυγε.
[Έστειλε συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΚΙΑΝ

Η ΠΡΑΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

(Συνέχεια, δε σελ. 20)

Άλλά ή φιλότατη μητέρα της Εύθαλίας δέν εσγοϋρανε τά μαλλιά της, δέν έκαιμε κτένιμα της μόδας, δέν έδαζε ούτε διαμαντικά ούτε πολυτελή φάρμακα, όπως ή κυρία Ταλλήρη και αι άλλαι ώραϊαι κυρίαί, αι όποιαι ήρχοντο εις τό ζήτημα της κομψότητος μετά την κυρίαν βουλευτοϋ.
Όταν ή κυρία Κλαρή εισήλθεν εις την μεγάλην τραπεζαρίαν μέ την κόρην της από τό χέρι, ή κόρη της παρετήρησεν ότι δλος ο κόσμος εκύτταζε μέ πολλήν περιέργειαν και έπιμονήν την μητέρα της.
Επερνοσαν αι ήμέραι, αλλά ή Εύθαλία δέν ήτο τελείως ευτυχής. Καί έμάχετο μέσα εις την ψυχήν της. Άγαπούσε την καλή της μητεροϋλα, και βέβαια τίποτε εις τον κόσμον δέν είχε πολυτιμότερον από αυτήν. Είχεν έλθει όμως εις έκείνο τό ξενοδοχείον πριν από την μητέρα της, και την είχε γοητεύσει έκείνη ή νέα ζωή εις την εποίαν ή μητέρα της δέν έλάμβανε καθόλου μέρος. Έχωρίζοντο πολύ συχνά.
— Δέν θα σου κηκοφανή άλήθεια, μητέρα, άν πάγω μέ τά άλλα κορίτσια στής Σοφίας, που θα προσφέρη ή μητέρα της τό τσί; έρωτώσεν ή Εύθαλία.
— Άλλην φοράν έλεγε:
— Μαμά, ή Σοφία μάς έκάλεσε όλες στο τραπέζι σήμερα τό μεσημέρι. Να πάγω κ' εγώ;
— Μαμά, είπε μίαν ήμέραν ή Εύθαλία ή κυρία Ταλλήρη μ' επροσέκαλε να πάγω άπόψε μαζί της και μέ τό Σοφία περίκατο, μέ τό άμάξι. Μού το επιτρέπεις;
Όλο και αυτός του είδους τας έρωτήσεις έκαιμεν ή Εύθαλία εις την μητέρα της, ή όποια έμενε ευχαριστημένη, διότι ή Εύθαλία είχε τόσας ευκαιρίας διά να διασκεδάση, και άπέφυγε να της φέρη τό ελάχιστον εμπόδιον.
Γ.
Επρόκειτο επί τέλος να δοθή μία πανηγυρική έσπερίς εις τό ξενοδοχείον, μέ συναλίαν, μετά την οποίαν θα εγίνετο χορός διά μικρούς και διά μεγάλους.
— Ω, μαμά μου, πώς ήθελα να κάμης και σύ μίαν ώραϊαν τουαλέτταν μ' έκείνο τό κλαϊό χρυσοκέντημένο ύφασμά που είχεν ή γιαγιά, για τον χορό! — είπεν ή Εύθαλία, όταν είδε την μητέρα της να ετοιμάζει τά φορέματά της δι' έκείνο τό βράδυ.
— Μά εγώ έχω καί πού μου πηγαίνει καλλίτερα, κόρη μου, απήτησεν ή κυρία Κλαρή, και έβγαλεν από τό μπαούλο της μίαν ένδυμασίαν γ κ ρ ι-

π έ ρ λ στολισμένην μέ κεντήματα με ταξωτά.
Η Εύθαλία είχε θαυμάση τελείως έκείνην την έβδομάδα από τά επιδεικτικακάτα φορέματα της κυρίας βουλευτοϋ, εις τά όποια τά ζωήρα και άνοικτά χρώματα ήσαν βαλμένα τόσον άρμονικά μέ τά χρυσά σεϊτήτια και κορδόνια, μέ τά πτερά και τά μαργαριτήρια έκείνο τό σεμνόν και απλούστατον φόρεμα της παλαιάς μόδας, που ήθελε να βάλη ή μητέρα της, δέν της ήρτισε διάλου, και την έπιασε τό πεισμα, όταν έσυλλαγίσθη ότι έκείνο τό βράδυ ή μητέρα της δέν θα έκαιμε καθόλου φιλγούρα.
Η κυρία Κλαρή καί έμάντευσεν από τό κτετασμένο πρόσωπόν της κόρης της, και της είπε μέ τό γέλιο στα χείλη:
— Ναί, ναι, ξεύρω τί ήθελες, Εύθαλία μου, αλλά ξεύρω επίσης ότι τα φανταχτερά χρώματα δέν μου ταιριάζουν καθόλου...
Όταν ή κυρία Κλαρή και ή κόρη της κατέβησαν εις την μεγάλην αίθουσαν του ξενοδοχείου, είδαν ένώπιόν των έξαισιόν θέαμα.
Και ή αίθουσα έκείνη και αι παρακείμεναι είχαν ανοικτάς τας πλατείαις θύρας των και απέτελουν ούτε μίαν ευρύτητην αίθουσαν χορού. Οι τοίχοι και αι θύραι ήσαν καταστόλιτοι μέ ώραϊοτάτα κλαδιά και άγθη, και εις τας γωνίας, ειδω κ' εκεί, μέσα εις κορψότατα δοχεία έφαινοντο άγθη άκμην ώραϊότερα και σπανιώτερα, τά όποια ευώδιαζαν εις τον άέρα. Και έπειτα, ύψηλά, οι πολύχρωμοι λαμπτήρες έδιδαν εις όλα τά πράγματα θελκτικωτάτην όψην.
Η κυρία Κλαρή και ή κόρη της είχαν καταβή αρκετά ένωρίς, και ούτω ήδυνήθησαν να θαυμάσουν τους λαμπρούς στολισμούς και τά κομψά φορέματα των κυριών όχι μόνον του ξενοδοχείου των, αλλά και των γειτονικών, καθ' όσον εισήρχοντο εις τας αίθουσας.
— Ω! άλήθεια, μού φαίνεται, άν να είμαι σε κανένα μαγικό παλάτι! — έφθύρισεν ή Εύθαλία, ενών έσφιγγε τό χέρι της μητέρας της.
Πραγματικώς όλα ήσαν μαγευτικώτατα εκεί μέσα. Και έβω άκόμη, εις τον κήπον, ή μεγάλη δειδροστογία μέ τους πλατάνους ήτο μίαν χαρά. Είς τους

Η Εύθαλία έστρεψε και ανεγνώρισε. (Σελ. 30, α')

κλαδους των ήσαν κρεμασμένα άπειρα χρωματιστά φανάρια, τά όποια έρεπιταν από ύψηλά φως γλυκύτατον. Και ή μουσική, που ήρχισε τότε να παίζει, συνεπλήρωσε την μαγίαν.
Ο κόσμος έλονέν συνερπεν εις την αίθουσαν. Αι κυρίαί του μεγάλου ξενοχείου, μεταξύ των όποιων επρωτεύεν ή κυρία Ταλλήρη, υπαδέχοντο περιποιητικώτατα τας κυρίας των άλλων ξενοδοχείων. Η κυρία Ταλλήρη ήτο άληθώς ή βασίλισσα της έσπερίδος. Έλαμπε μέ τό θαυμάσιον μεταξωτόν φόρεμά της, που ήτο στολισμένο μέ κτρινωπά τριανταφυλλάκια, και τά μπριλλάντια που έφορούσεν εις τά αυτία και τον λαιμόν της; Έλαμπαν σαν άστρα.
Άλλά και ή Εύθαλία ήτο ένκ μικρό

λουλουδάκι που έλαμπεν από την ευμορφία του' έμοιαζε σαν άγγελουδι μέ τά μεγάλα μάτια της και τά ξανθά μαλλιά της. Όλοι την εκύτταζαν και την θαύμαζαν.
Εδρίσκετο διαρκώς δίπλα εις την κυρίαν Ταλλήρη, και έφαινετο σαν φωτισμένη και αυτή από τό ακτινωτόν έκείνης της υπερόχου καλλονής. Κάποιος μάστα είπε:
— Φαίνεται αυτή μάλλον σαν κόρη της κυρίας Ταλλήρη παρά ή Σοφία, και ή Σοφία φαίνεται σαν κόρη έκείνης της μικροκαμωμένης κυρίας Κλαρή.
Η Εύθαλία ήθόλησε κατ' αρχάς μεγάλην χαράν, κατόπιν έντροπήν και τέλος πείσμα. Πείσμα έναντίον του έαυτού της διά την χαράν και την ευχαριστήσιν της, ως και έναντίον έκείνου, οι όποιοι μέ τά λόγια των έκαιμαν ώστε να την αισθανθή... Έσφιγγε τά βλέμματά της εις ένα καθρέπτην και είδεν έντός αυτού καθρεπτιζομένην την μητέρα της, ή όποια έστέκετο όρθή και μέ ύφος

«Λέπειον» Όμμα με τὸν Δρόσον Λόα, Πικραμένη Καρπούλα, Κωνσταντίνου Σημαιοῦ, Ἀνθιαμένη Ἀμυγδαλιὰ καὶ Μιροβόλον Λαγουγγήν — ὁ Λιρόταγης Ἀραστὴρ με τὴν Μεγαλοπρεπή Φύον. Ἐνθουμοῦ, Ἀγγελὸς τῆς Ἀγάπης, Ἀῦραν τοῦ ἠλίου καὶ Ζαυανθινὸ Ἀεράκι — ὁ Λόφος τοῦ Γάνου με τὴν Ἀπόστα τοῦ ἠλίου, Ἀῦραν τοῦ ἠλίου, Βαλιώτικο Κρασί, Καρνάτιδα καὶ Φθινισπωριδὸν Ρόδον — ἡ Μεσημβρινή Ἀκτὴ με τὴν Ἰέαν, Ἐσπερίαν Ἀῦραν, Νύμφην τῶν Τεμπῶν, Ἐδρὴν τοῦ Μοριῦ, Πνοήν τοῦ Ζεφύρου καὶ Ἀρακαϊάδα Λαρίσιος — ἡ Ἐσπερία Ἀῦρα με τὸ Ἀταθόρον Ρόδου, Ὀρειοπέδιον Ψυχῆν, Τσιγγαροῦλα, Ἀέτον τῆς Ἐριμῶν καὶ Μαργαρίταν τοῦ Φάουου — τὸ Ἰλίον Μέλαθρον με τὴν Ἀῦραν τοῦ ἠλίου, Ὀρειοπέδιον Ψυχῆν, Ἐδαίσιθρον Ψυχῆν, Λουλοδοτὴ τῆς Καρδίτσας καὶ Ἀνθοῦν Λαμῆν — ὁ Κόρ-Μέντιος με τὸ Ἀστέρη τῆς Ἀναγλιῆς, Δόφον τοῦ Γάνου καὶ Φάουου — ὁ Χειμωνιάσιος ἠλίος με τὴν Πριγκίπισσαν τῆς Περσίας, Ἡλιακὴ Ἀκτίνα καὶ Ἀστὴρ Διθρίας Ἀνακτόρ — ὁ Μέλλαν Διπλωμάτης με τὸν Ἀκρίταν, Μπαρμπά-Λιγάρδον, Μεσολογιτάκι, Μαγευτικὸν Λόφος καὶ Ἀμαρυλλίδα — ἡ Ἡλιακὴ Ἀκτίς με τὸν Ὀλυμπον, Κυρίαν με τὰς Καμελάς, Ταπεινὸ Γλαυεῖ, Ἐσπερίαν Ἀῦραν καὶ Ἰλίον Μέλαθρον — ὁ Ἰαπότιος τοῦ Μεσαίως με τὸ Ἀι-Λάφρ τῆς Νεαπόλεως, Ἄλιος τῆς Κηφισιάς, Κένταυρον καὶ Μτροσίτην.

Ἡ διαπλάσις ἀσπίζεται τοὺς φίλους τῆς Ἰλίου Μέλαθρου (πραγματικῶς, εἰς πᾶσι τοῖς Σῆμα θὰ χρησιμεύσῃ πολύ, ἀφοῦ θὰ μείνῃ εἰς πᾶσι λουτροῦν, ἡ ὅποια συνάξεται πόσον ἀπὸ μικροῦ καὶ ἀπὸ μεγάλου; φανταζομαι λοιπὸν πόσας καλὰς γνωριμίας θὰ κίμησῃ φέτος.) Κόρ-Μέντιος (πρέπει νὰ ἔχη ὑπόμνησιν καὶ ἀκτανότας εἰς τὸ Μ. Μυστικὸν δὲν ἔρχονται πάντοτε με τὸ πρῶτον παχυδρομεῖον!) Ἡλιακὸν Φάρον (σείθε μοι τὴν σημασίαν τῶν φυλλοδίων ὑπόρουχον ἀντὶ τῶν ἰσῶν καὶ τιμῶναι ἐφ' 0,15 ἑκάστου.) Ἰωάν. Δ. Φελλιποπουλον (εὐχαριστῶ θερμῶς.) Τεμπῶν Ποσειδάριον, Ἐσπερίαν τῆς Ἀρετίμους (οἱ τόλοι ἐπέλησαν εὐχαριστῶ πολὺ εἰς τὸ ἔσπεθῶμα.) Σοφοκλέα Γ. Σουμειδῆν (εἶσαι πολὺ ἀξιόπρεπος τοῦ δὲν θέεις νὰ ἐπιδαρῆς τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ πληρθεῖς τὴν συνδρομὴν διὰ τῶν οἰκονομιῶν σου.) Διογυσιάδα Πηγήν (ἴδου αὐτὴν τὴν στιγμήν τουλάχιστον δὲν ἐνθυμῶμαι τὸ ὄνομα δὲν μου ἔγραψες καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς, θὰ ἔβλεπα εἰς τὸ μητρώον καὶ θὰ σου ἔλεγα.) Λίμνην Μαρσιώτιδα (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ἔσπεθῶμα.) Ἀρχιστρατήγον Δέβετ (ποῦ τὸ θυμῶδες! πραγματικῶς, ὁ Ἀνάκις θὰ ἐροτάσῃ φέτος τὰ γενεθλῖά του, διότι τὸ ἔτος εἰς δίσκον καὶ ὑπάρχει 29 Φεβρουαρίου.) Ἰέαν (ἀνεανείας, ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἔβλεψεν πολὺ σύντομος, ὅπως μοῦ φαίνεται ὅλα εἰ καθῆρα καὶ ἀλλὰ γραμμένα ἐπιστολαί; σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα λέγεις καὶ περιμένω τὰ ἄλλα.) Κ. Α. Γαβριήλ (ἔχεις καιρὸν νίποσημῶδες; φέτος νὰ μου γράψῃ, νὰ δικηνοῦξῃσαι καὶ νὰ πάρῃ ψευδιῶμα.) Ἀμασοτάγη Κρωστῆρα (μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σε γνωρίσω καὶ προσωπεκῶς, ἀφοῦ πρόκειται νὰ ἔλθῃ εἰς τῆς Ἀθήνας.) Ἀμαρολίδα Μ. Ζάννου ([ΕΕ] διὰ τὸν ἀκόρμα καὶ Ἰέρακι πού μου ἔρεσε πολὺ εἰ ἀπλάγχοι μέρκα ἀθροιστοὶ νὴ σκοτῶνον ἔσαι εἰς τὴν καὶ τὰ πενή!) Ἐλένην Α. Μάλλη (ἔσπεθῶμα.) Χειμωνιάσιον ἠλίος (ὁ ὅποιος ὀλονν ἔσπεθῶμα.) Βαρδαλαμπουμπαν (γαί, τρεῖς ἔτη ἔχει νὰ φανῇ τὸ ψευδιῶμα σου ἄλλα δὲν πετακο βέβαια ἐπὶ τουλάχιστον φέτος πού ἔκαμες τὴν ἀρχὴν, θὰ ἐκχολοῦσῃ; εἰ γίεται ἡ ἀδελφὴ σου, ἡ παλαιὰ μου φίλη.)

Γεωργιον Σ. Πολυλῶν, Ἡλιακὴ Ἀκτίνα, Ἰδιοτροπὸν Νεάνιδα, Φίλην τῶν Καλῶν (ἔσπεθῶμα.) Μεκρὴν Τρολλούλαν (εἰς ὅρα καὶ πολλὰ ἔσπεθῶμα) τοῦ χρόνου σου εὐλομοῖ περι-σῶτερη.) Ἀνθροῦν Ἀουστῆν (καλὸ ταῖδι.) Κίτριον Ἀτόμιον, Μεγαλοπρεπή Φύον (πῶς ἔβλεψεν ὁ περίκατος;) Ἡλὸν Κωνσταντίνου (ἦο καὶ καλὴ καὶ τῆς ἔσπεθῶμα.) Ἐσπερίαν Μεσο-δύριον (βεβαίως; ὁ δημοσιεύων καὶ ἄλλα μνηστορήματα τὰ Παλάτι τοῦ ἠλίου καὶ τῆς Ὀρσιαν Μητέρα; ὅταν θὰ τελειώσῃν θὰ δικάσῃ, θοῦν ἄλλα δύο, καὶ αὐτὰ πάλιν ἄλλα δύο, καὶ καθ' ἑξῆς.) Ἐλένην Ἐβρουτανίαν (εὐχαριστῶ πολὺ, εἰς τὴν ὅρα καὶ θὰ εἶναι αὐτὴ ἡ εἰ-κὼν ἐπὶ τῶν τεσσάρων κεραλαῖς πού σὺ φέρεις συγχρόνως; καὶ διαδέξῃν ἀληθῶς τὸ φυλλοδίο-ν μου; πῶς ἔβλεψεν νὰ ταῖς ἔλασιν ἀπὸ κανένα μέρος;) Ἐσπερίαν Κόρινθον, Ἐλένην τῆς Δημητρίας, Ἀη. Ε. Κόκκαλην, Ἄ. Ἐυτατό-πουλον, Ἀρῆστον Κατληνικολῆν (ἔσπεθῶμα.) Ἐλένην τῶν Ἀστέρων (μὴ ἀπελπίσῃσαι καὶ ἡ εὐχαρία θὰ παρουσιασθῇ; ὁ Δοῦθ τῶν Σπε-τόων εἶναι ἀγὼν; εὐλομοῖ τὸ Παιδ. Πνεῦμα.) Ἐλένην τῶν Γονῶν (καὶ λύσεις πρέπει νὰ γράφωμαι εἰς ἰδιαίτερον χάρτην πωλοῦμενον εἰς τὸ Γρανεῖον μου; δὲν εἶδες λοιπὸν τὸ Ὀ-δῆγόν; φαίνεται ὅτι δὲν τὸν εἶδες, δι' αὐτὸ μοῦ στέλλεις καὶ Ἀσκήται; πρὸς δημοσίευσιν, ἐνῶ ἔβλεψεν ἡ προσημία τοῦ Διαγωνισμοῦ.) Νυκτοκόρακα (αὐτὸ ποῦ ζητεῖ εἶναι περὰ τὸν Κανονισμόν, διότι ὁ Ν. Κ. δὲν εἶναι ἴσος συν-δρομητῆ; μόνο; ἂν καταβῆ καὶ τὸ ὑπόλοι-πος τῆς συνδρομῆς σου, φ. 3;50, μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου, θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον.) Μελετῶν Ἀκτίνα (ἴδου, δὲν ἔλαβα ἐπιστολὴν σου με γρ μικρόσῳμα.) Ἰθνηστον τοῦ Βορρῶν (μὲ τὰ συγχρητοῖά μου διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ μικροῦ;) φανταζομαι εἰ ἐσπεθῶμα θὰ κί-μη; εἰς τὴν νέαν σου διαμονήν, ὦ Νυμαρχό-πουλο!) Ταπεινὸ Γλαυεῖ ([ΕΕ] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν εὐχαριστῶ δι' ὅλα.) Λεῖαν τῶν Γονῶν (ἡ ὅποια ἐποτὴ δὲν θὰ μ' ἐγκα-ταλίψῃ; καὶ εἰ, τίς ποτὲ τῆ ποσειδῶν τὸ του-οῦτον, ὅλα τῆσθ με δὲν φωνῆ ἔχει; ποτὲ! ποτὲ! ποτὲ!) Μιράνταν, Ἀναμμένο Σπίρτο κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 17 Ἰ-ανουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκάτῃ μέχρι τῆς 3 Μαρτίου

Ἡ γὰρ εἰς τὸν ἄνω, ἐπὶ τοῦ ὀπίου δὲν νὰ γράψῃς εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐπὶ διαγραφῶν, ἀλλ' εἰς τὴν τῶν Μικροῦ καὶ εἰς τῶν Μεγάλου, ἂν ἔκαστος περιεχῇ 20 φύλλα καὶ τιμῆσαι πρ 1.

- 33. Λεξιγραφία. Τέσσαρ μόνον γράμματα ὁ λύτης ἂν ἐπιτάσῃ. Ἐνα λαμπρὸν ἀπερισμῶν μ' αὐτὰ θὰ φανέρωσῃ. Ἐπὶ τῆ ἑκτῆ τῶν Πνευματικῶν τῆς Ἐσπερίας, 34. Ἐστοχασμοὶ. Πέντε ἀπὸ μυστικῶς. Ἄν τοῦ βράχου τὸ κεφάλι, Ἦρας ἀρρονατικῶς. Εἰς τὴ μέση θὰ προσβῇ. Ἐσπερία ὑπο τοῦ Κρόνου.
- 35. Τοῦόγραφος. Πόλεμος, λύτα, Τουρκική; Τὸν τόνον ἂν κινήσῃ. Ἐπίθετον συγχρητικῶς. Ἐπὶ θὰ σχηματισθῇ. Ἐσπερία ὑπο τῆς Βιολίτας τοῦ Χελμού.
- 36. Δημιῶδες Ἀνιγμῶς. Δέκα γύρῳ, κούδιστον. Τὰ σπυρία σπυροκοποῦ. Ἡ μαντάμα φωνάξῃ. Κ' ἡ σακκοῦλα κερρερε. Ἐσπερία ὑπο τοῦ Βούχμου.

- 37. Τρίγωνον. 1. — Ὀρος τῆς Ἑλλάδος. 2. — Οὐράκιον σῶμα. 3. — Ἐπίρρημα. 4. — Ἄνθος. 5. — Ἀνωκυμία. 6. — Γράμμα.

38. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων. Τροπὴ — φθόγιος = φθόγγος + Μέρως γῆς. — ἀνωκυμία = μέριον + Ἀρχαῖος βασιλεὺς — λαμπρὸς = φθόγγος + Τόπος σκοτεινός — γράμμα = ἀριθμητικόν.

Ἐσπερία ὑπο τοῦ Πιερῆ. Ἐσπερία ὑπο τοῦ Κωνσταντίνου Κρόνου.

39-43. Μαγευτικὸν Μέλος. Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶ κίτῳ λέξεων δι' ἑνὸς μέλους τοῦ σώματος; κέντροσε τοῦ αὐτοῦ, νὰ οχηματισθοῦν ἄλλα τῶσαι λέξεις; ἀποτάλη, Πάνμος, Κάλχας, ἐρδία, κρίσσα. Ἐσπερία ὑπο τοῦ Ἀδῆγος.

44. Μεσοστυχίς. Τὰ μεσαικ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀπαελοῦν νῆσον τῆς Ἑλλάδος. 1. Νῆσος εἰς τὸ Ἀργολικόν. 2. Νῆσος εἰς τὴν Μεσοπόνον. 3. Πλατῆς τῆς Εὐρώπης. 4. Πλάτῆς τῆς Τουρκίας. 5. Μέρως κατάφυτον. Ἐσπερία ὑπο τῆς Ἀρρονατικῆς Ἐσπερίας.

45. Ἑλλητικὸν ῥῆμα. Ἡ - υε - αὐ.

46. Ἰνδικὸς Γρέφος. ἸΒ (οὐσιαστικόν) καὶ οὐσιαστικόν) ἡ σβ (οὐσιαστικόν, ἀπρηρημένον) γ4 (ῥῆμα.) Ἐσπερία ὑπο τοῦ Ἀδῆγος τοῦ Βασιλέως.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις ἔχει 10, διὰ δὲ εἰς συνδρομῆς μας εἰς τὸ ἔτος Ἐλεχσοῦς ἔτος, 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διαγινόμεναι τῶν 10 κληρονομαῖς ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.)

Πᾶσι τῆ ἀνταλλαγῇ εἰκονογραφημένων δολ-ετηρίων καὶ εὐχαριστῶ τοὺς φίλους. — Ἀρ-τοῦσιος Νεζερίτης, Πάρις. (Δ, 12)

Πᾶσι τῆ ἀνταλλαγῇ εἰκονογραφημένων δολετηρίων καὶ εὐχαριστῶ τοὺς φίλους. — Νανοικῶ καὶ Δεάνδρος Κ. Παλαμῶς, Ἀθήραι. (Δ, 13)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
(Ἰδρῦθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. 7. 8
Αἱ συνδρομαί ἄρχονται ἀπὸ τὴν 1ην οἰοῦντος μηνός καὶ εἰς προκλήρωται δι' ἕν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ

Ἐκαστὸν φύλλον τιμῆσαι λεπτὰ 15
Τὰ διπλὰ φύλλα λεπτὰ 30

[Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ 0,15 καὶ φρ. 0,30]
Θεὶ κατὰ φύλλον ἀγοραστὰι δύο. Ἡ νταὶ νίποκτησθῶν ὅλα τὰ δικαίωμα-τα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐ-φάπαξ δι' ἕν ἔτος δρ 1,20, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 1,20.

Οἱ ἐν Ἀθήναις δύνανται νὰγοράσῃν τὸ φύ-λον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἄλλ' οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν προ-πει νὰ συνηγορηθοῦν πρὸς τινα τῶν ἐν τῇ πό-λει των Πρακτικῶν τῆς ἀπλάσεως. ἦ-τοι τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν ἀναλάβῃ τὴν ἐγγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλον μας.